

5093 3die Beh. af Finantslovf. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 5094

skal Forslaget forsvares, og skal det lykkes at føre det igjennem Thinget, saa maa der sættes Kraft paa. Tidligere var det Skik — saavidt jeg har opfattet Fremgangsmaaden — at, naar Thinget havde dømt Flertallet og et Mindretal imellem, saa afviescerede man fra begge Sider og overlod til Regjeringen, hvorvidt den var tilfredsstillet eller ikke. Dette har man imidlertid ikke gjort her. S Tølelsen af sin Magt har Flertallet ikke villet oppebte, hvad Regjeringen i saa Henseende vilde sige, eller rettere sagt, den har ikke villet oppebte et Forslag fra Regjeringens Side, for da at tiltræde dette Forslag, men det har her selv været Regjeringens Medhjælper, idet det maasse endog uden at vide, hvorledes Regjeringen vilde stille sig til Spørgsmaalet, vel sagtens har ment, at det var en let Sag at saa Thinget til at tilbagetage ved 3die Behandling, hvad det havde vedtaget ved 2den Behandling, hvilket jo ogsaa er Noget, som nok kan hænde engang imellem, og det vil nu vise sig, om det kan lade sig gjøre i dette Tilfælde. Den ærede Ordfører nævnte, at det var just ingen Prydelse for Finantsloven. Dette Spørgsmaal er blevet omtalt af et æret Medlem her i Nærheden (N. Hansen). Det er jo neemt at forstaa, at de Forslag, som man ikke synes om, synes man heller ikke ere en Prydelse, og det forekommer mig derfor at være en saa overflødig Bemærkning fra den ærede Ordførers Side, at den særdeles godt kunde have været sparet. Jeg finder nu, at det staaar overmaade smukt, særdeles nydeligt paa Finantsloven, og jeg vil sige, at der vilde være et Hul, et Savn, paa Finantsloven 1871—72, dersom det gik ud. Det kommer jo nu an paa, hvis Smag der er den fineste, enten den ærede Ordførers eller min, og det kunde vi jo lade staa hen. Jeg vil ikke paastaa, at det just er aldeles afgjort, at Flertallet i saa Henseende træffer det Rette, men det dømmes dog i alt Fald efter sit Skjøn. Gaar man der-

imod bort fra den Side af Sagen og gaar over til Sagens Realitet, da har den meget ærede Minister fundet Forslaget uforbederligt, og jeg vil give Ministeren Ret i den Forstand, at Forslaget er saa godt, som det kan være. Vi kunne nemlig ikke fastsætte Beløbet, hvad den første Del af Forslaget angaar, fordi vi ikke have den kongelige Resolution, og den anden Del af Forslaget udtrykker Tanken saa korrekt og tydeligt, som det kan forlanges, og altsaa er Forslaget i den Forstand efter vor Mening uforbederligt. Det er derfor, at vi efter nøie Overvejelse ere blevne staaende ved Forslaget, som det forelaa ved 2den Behandling. Men „uforbederlig“ er ikke det Samme som „inkurabelt“; thi dette sidste Ord tyder paa, at Forslaget skulde være sygt og mangle Noget, og det er jo noget ganske Andet; men det er en Selvfølge, at dette ikke ligger i Ordet „uforbederligt“. De Grunde, der ere reiste imod Forslaget, ere for det Første med Hensyn til Lønningerne, idet man har sagt, at de komme jo slet ikke Rigsdagen ved, men at det er Noget, som Kongen skal fastsætte. Det har jeg aldrig vidst, jeg har aldrig opfattet den „kongelige Resolution“ saaledes, at det, den angik, ikke skulde komme Rigsdagen ved. Vi have kun her, hvad enten det nu er kongelig Resolution eller ministeriel Resolution eller Lov, der er Tale om, at se hen til den ansvarlige Regjering, som sætter sit Stempel paa disse Forhold for den lovgivende Magt, og „kongelig Resolution“ er i den Forstand — det er udviklet ved anden Behandling med Hensyn til dette Spørgsmaal — det Samme som en Lov, og ligesom vi dengang vedtog de i Loven opførte Lønninger paa Finantsloven, kunne vi med samme Ret optage Lønninger, der ere fastsatte ved kongelig Resolution. Der vil ogsaa findes paa Finantsloven mangfoldige Lønningsposter, som ere komne tilveie paa lignende Maade, hvad enten de nu udredes direkte af Statskassen eller af de under denne hørende Fonds. Hvad angaar forøvrigt Lønningernes Størrelse,